

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
în străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : **N. ONCU**

EXPERIENȚA CU ISUS

Predică

„Tu ești cu Mine...” Ps. 23.

Noi credincioșii avem în cuvântul Lui multe și mari asigurări. Isus va fi cu noi. Dar de data aceasta vom trece dela promisiunea la experiență. Vom lua aceea parte din Biblie, unde se poate vedea prezența lui Isus în viața noastră de fiecare zi. Care pasaj din Cartea sfântă ne poate oferi această binecuvântată realitate a traiului Domnului cu noi?

Eu m'am gândit la acel minunat pasaj, la Psalmul 23.

Acest psalm a fost scris cu multă vreme înainte de a spune Isus cuvintele Sale pe muntele din Galilea, dar aici e minunea cuvântului lui Dumnezeu, că, sub directă inspirație a Atotputernicului, acești scriitorii sfinți au scris lucruri atât de mari, lucruri mult mai mari decât au putut ei pricepe. Cu acest Psalm noi putem face o minunată legătură între făgăduința lui Isus Hristos că, va fi cu noi și între experiența noastră a traiului cu noi. Cu cuvintele Psalmului vom putea face legătura între făgăduință și experiență. Să luăm de pildă cuvintele lui Isus: „Eu sunt cu voi...” și să le punem lângă cele ale psalmistului: „Tu ești cu mine...” Sper, iubirii mei, că noi toți putem spune aceste cuvinte, nu din credință, ci din experiență.

De multe ori am spus că lumea așteaptă până Biserica lui Hristos va putea arăta Cuvântul pen-

tru situația prezentă. Dar realitatea nevoii acestei nu-i de a-i spune un cuvânt, ci de a-i spune Cuvântul, adică descoperirea glorioasă a Domnului în toată puterea Sa. Aceasta în multe cazuri e o nevoie și a bisericii sau a credinciosului individual. Putem noi acum fi siguri că, Il avem pe Isus și pe El în puterea învierii Lui?

Cine e Acel care urmează să fie

unde se închinău și adunau prietenii creștini, am fi descoperit aproape pe toate pietrele, desemnat un păstor. Ei întotdeauna L-au pictat pe Domnul Isus în chipul păstorului. Cu toată înțelepciunea, cunoștința și puterea lor, ei au știut că dacă sunt simple oi fără păstor, sunt fără putere și biruință.

În zilele acelea poporul Domnu-

lui a fost una în experiența aceasta, și întotdeauna acest adevăr va fi izvorul unificării. Nu doctrinele, pentru că întotdeauna vor fi și păreri deosebite, nu în forme sau ceremonii, pentru că niciodată ele nu vor fi acceptate de toți, ci toți vor fi uniți în experiența binecuvântată a prezenței iubitoare a lui Isus.

Noi ne putem deosebi în multe lucruri, dar niciodată nu ne vom deosebi în cuvintele: „Domnul e Păstorul meu.”

Toate picturile primilor creștini Il arată pe Isus ca pe un Păstor și oile Il urmează, iar mieii sunt pe brațele Lui. Noi știm că în ziua judecării, Marele Judecător va despărții oile de capre. Mă gândesc ce bucurie va fi atunci, în ziua aceea, când în mod vizibil Il vom avea Păstorul nostru.

Cum a ajuns El să fie Păstorul nostru? Întâi de toate, El S'a dat pe Sine pentru noi. El e Păstorul cel bun, pentru că El își dă viața pentru oile Sale. El spune într'un (Continuare în pag. 10)

Scoala duminicală baptista din Valcani, jud. Timiș

prezent cu noi? Am văzut din Biblie că Domnul are toată puterea în cer și pe pământ și acest Domn e cu noi. El e Acela care când a privit mulțimea i S'a făcut milă, căci erau ca niște oi, care nu au păstor. El e acela care a venit să „caute și să măntuiască ce era pierdut.”

Experiența cu Isus a fost foarte bine cunoscută în Biserica creștină primitivă. Ei au știut că, El se îngrijește de ei, și ei au crezut lucrul acesta. Dacă noi am fi avut prilejul să ne coborâm și să umblăm prin catacombele Romei,

Farul Creştin

Poale religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 27-28 Sâmbătă 5-12 Iulie 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte

Redacţia şi Administraţia.

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: N. ONCU Arad, Str. Blanduziei 4

DE LA REDACŢIE

Rugăm stăruitor, ca fraţii să trimită
ori şi ce bun pentru Farul şi Călduza pe
adresa casierului N. ONCU, str. Blandu-
ziei Nr. 4, Arad şi nu la redacţie.

* * *

Slavă Domnului, abonaţii noştri cari
la începutul anului au avut Farul abonat
numai pentru o jumătate an, îşi reînnoesc
abonamentele. Dar ce ne îmbucură mult,
e că printre abonamentele de jumătate
an, ale celor foşti abonaţi se află şi abo-
namente noi. Numărul abonamentelor
deci creşte. Şi adăugăm noi, necesită cre-
ştere va fi tot mai mare dacă fiecare a-
bonat, fiecare predicator va încerca şi
va stărua să facă un abonat nou.

* * *

Vrem, să arătăm tuturor abonaţilor
noştri că cu cât vom avea mai multe abo-
namente, vom fi mai tari, mai puternici
şi mai siguri. Avem totdeauna ca re-
vista noastră să crească, să fie mai mare,
şi ştim că toţi iubitorii noştri au acest
dor şi ar avea bucuria dacă ar primi în
loc de Farul în formatul actual o revistă
mult mai mare, cu mult mai mult mate-
rial spiritual şi educativ. Acest lucru stă
însă în mâinile tuturor. De aceea noi in-
sistăm mereu în rugămintele noastre, ca
să ajungem să avem în fiecare familie
baptistă un abonament. De aici vor ieşi
două lucruri bune. Primul că noi vom
prinde gust de a citi mai mult, şi vom
cunoaşte tot mai multe lucruri despre a-
devărurile mari ale Evangheliei, şi al do-
ilea că în felul acesta vom ajuta la creşte-
rea şi înălţarea revistei noastre.

* * *

Aşa ca în toţi anii, şi după cum s'a
obişnuit în fiecare vară, revista noastră
a ieşit acum în număr dublu. Adică în
acest număr sunt numerile 27 şi 28, din
5 şi 12 Iulie 1941.

Sufletul de femeie

Matci 15. 21-28

Sufletul femeii a fost puţin
cunoscut în timpurile vechi. Oa-
meni cari au descoperit adevărul
despre caracterul femeii, sunt pu-
ţin. Domnul Iisus e singurul,
care a cunoscut şi arătat adevă-
rul despre sufletul femeii.

1. Intregitatea sufletului femeii.
În poporul evreu au fost oameni
cari n'au recunoscut un suflet în-
treg femeii. Ca ea, spun ei, ar
avea numai un jumătate de su-
flet. Adevărul însă este acela, că-
re îl găsim în Evanghelia Dom-
nului Iisus. Femeia are un su-
flet întreg ca şi bărbatul cu nicio
deosebire.

Femeia este o personalitate
completă, însă nedesăvârşită.
Dar cine e desăvârşit aici? Ea
are părţi slabe, însă tot atât de
adevărat e că are multe părţi bu-
ne. Domnul Iisus a apreciat păr-
ţile bune a sufletului femeii.

**2. Insuşirile sufleteşti ale fe-
meii.**

a) **Bunătate.** Dacă se poate vor-
bi de bunătate ori suflet bun la
vreo fiinţă umană, atunci femeia
are aceasta. Ea ştie face bine.

b) **Compătimirea.** Sufletul fe-
meii are această calitate. Ea com-
pătimeşte chiar pe cei vrednici
de pedeapsă.

c) **Iertătoare.** Sufletul femeii
străluceşte din cauza acestei ca-
lităţi iertarea. Ea ştie să ierte şi
poate oricând şi pe oricine.

d) **Iubirea.** Darul de-a iubi e
mai dezvoltat ca orice în sufletul
femeii. Ea iubeşte şi atunci când
nu este iubită; câte femei au co-
pii şi chiar soţii, cari nu le iubesc
însă ele rămân iubitoare faţă
de el.

e) **Înţelegătoare.** Femeia are o
minte inteligentă, ageră şi în ace-
laş timp suflet înţelegător. Ea e
gata să îngăduie oricând, însă ţi-
ne la onoarea ei. Natura ei îi dă
aspect de înger. Pavel spune că
femeia e asemănarea îngerilor.
Dacă aceasta e icoana sufletului
femeii, e bine să ne cunoaştem
fiinţa.

3. Spiritul practic al femeii.
Serviciile femeii sunt practice.
Ea e gata întotdeauna să facă
ceva. Femeia e dispusă atât pen-
tru lucrul din cămin cât şi pentru
cel de afară. Câte femei nu sunt

ajuturi de bărbaţi în lucrul că-
minului şi fabricii, dar în acelaşi
timp fac şi lucrul lor în cămin.

În lucrul misionar femeia
fost şi este întotdeauna folosită
re, fără contribuţia ei lucrul
nu e completă. Domnul Iisus
primit serviciul femeii încu-
jând-o prin recunoştinţa Sa. De
surori să fim la înălţimea cu-
mării şi sufletului nostru.

Fibia

Direcţia vântului

Cine nu poate cunoaşte direcţia
vântului? Nu trebuie decât să te auzi la
zori, la zăpuşirea pomilor, la unduila
lanurilor, la fuga norilor, sau la fure-
le şi veşti mediat din cotro
vântului. Aşa e şi în viaţa spirituală.
om cu o viaţă spirituală adâncă se
cunoaşte imediat. Nu trebuie să cauţi
destul să-ţi cântăreşti vorbele. — căci
ra vorbeşte din prisosinţa inimii.
vezi planurile şi ideile, să-ţi vezi
vezi cunoaşte greutatea spirituală.
pot vedea în tine cel ce se uită în
la ta?

Sfaturi pentru şedinţă

Pe usa b'roului unei biserici am vă-
următoarele sfaturi scrise, pentru cei
sau parte la şedinţe. Ele sunt foarte
ne să fie învăţate pe de rostul de
fraţii noştri.

1. Nu ridică tonul, căci strică armonia.
2. Nu răspunde la persoane, ci la
subiect.
3. Cere cuvântul, şi nu intrerupe pe
tul care vorbeşte.
4. Nu vorbi de lucruri, pe cari nu
cunoşti.
5. Fi la locul tău, fi om.
6. Nu te supăra, dacă părerea ta nu
fost admisă de majoritate.
7. Supune-te majorităţii.
8. La hotărâri mari, roagă-te mai întâi.
9. Lasă să vorbească pe acci ce
viaţă spirituală şi lucrează pentru Dom-
nul.
10. Respectă-ţi aproapele.
11. La o chestiune nu vorbi decât
dată, cel mult de două ori.
12. Nu ofensa pe aproapele.
13. Ascultaţi de cuvântul Domnului.
I. Cor. 1:10. Rom. 12:16. Rom. 15:5-
II. Cor. 13:11.

„Binecuvântaţi pe Domnul, voi toţi cari faceţi voia Lui!” Ps. 103:21.

Libertatea sufletului

Predică

Una din dorințele mari ale oamenilor e să fie liberi, să arunce orice jug al robiei. Cuvântul robie sau sclavie e unul din cele mai urâte, iar cuvântul „libertate” e unul dintre cele mai scumpe și mai fermecătoare. Totuși omul e amenințat încontinuu să ajungă rob al cuiva.

Există cel puțin trei feluri de robii, care luptă să pună mâna pe noi.

Una e robia bolilor. Nu de mult am vizitat un om foarte bogat. Avea bani, case și confort cât îi trebuia. Totuși nu se putea bucura de ele. L-am găsit în pat. Mâinile și picioarele îi erau paralizate. Nu se putea întoarce de pe o latură pe cealaltă. Și așa stătuse ani de zile. El era rob al unei boli grele.

Oamenii au luptat mult să scape de această robie a suferinței, s'au inventat leacuri, s'au zidit spitale, s'au umplut lumea de doctorii. Totuși lupta nu e gata.

O altă robie e politică și socială. În vechime existau robi, care erau vânduți în târguri ca vitele. Se spune că, pe vremea lui Isus, existau 60.000.000 de robi în lume. Oamenii aceștia se nășteau sclavi și mureau sclavi. Ei nu știau ce e libertatea.

O altă pildă a robiei politice și economice se găsește în istoria țării noastre românești. Tatăl meu îmi povestea cum străbunii noștri nu aveau pământ aproape de loc. Tot satul nostru era înconjurat de moștile întinse ale profilor. Ca să-și câștige puțină pâine neagră, românul trebuia să lucreze pe moșia străinului, sub porunca aspră a ispravnicului. Îmi spunea că, cel ce îi supraveghea la lucru, stătea la spatele lor cu revolverul în mână.

Dar, afară de robia păcatului, aceste robii, există una mai mare și mai periculoasă. Domnul Isus Hristos zice: „Adevărat, adevărat vă spun că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” Această robie a păcatului nu e ca celelalte, care sunt din afară. Asta e o robie launtrică. Ea pune stăpânire pe minte, pe inimă și pe voință. Ea e o

robie sufletească ce pătrunde adânc în viața omenească.

Gura rea

Luăți, de pildă, o femeie sau un om rău de gură. Oriunde vor merge, ori cu cine vor sta de vorbă, ei nu vor ști altceva decât să hulească, să batjocorească, să vopsească în negru pe aproapele lor. Câteodată astfel de oameni și femeii își dau seamă de greșelile lor și se hotărăsc să-și stăpânească limba. Dar totul e în zadar. Păcatul vorbirii de rău e mai tare decât ei. El îi stăpânește și ei trebuie să-l asculte. „Limba celui rău” spune Iacov, că „e o lume de nelegiuiri...” Toate soiurile de fiare de păsări, de târătoare de viețuitoare de mare se îmblâneză și au fost îmblânzite de neamul omenesc, dar limba, niciun om n'o poate îmblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de otravă de moarte.

Astfel de femei și oameni răi de gură își ruinează familia, își alungă prietenii, își fac pe toată lumea dușmană și își încarcă sufletul de păcate. Gura rea e unul dintre cei mai tirani stăpâni. Ea te robește și te duce la iad.

Sau luați de pildă un om desfrânat. Solomon spune că un astfel de om se duce în locurile stricate „ca boul la tăietoare, ca un cerb, care aleargă spre cursă, ca pasărea, care dă buzna în laț, fără să știe că o va costa viața...” (Prov. 7:22). Drumul desfrâului e numit de Biblie „drumul care pogoară spre locașurile morții.” Iar în Impărăția lui Dumnezeu nu este loc pentru astfel de oameni și femei. Totuși o multime de persoane sunt roabe ale acestui urât păcat. Desfrâul îi orbește și îi târăște la toate relele.

Mândria

Ori gândiți-vă la un om mândru. Dorul după laudă și înălțare a făcut din el un sclav supus. Oriunde apare o astfel de persoană, ea încearcă să se arate cine e, să se laude, să dovedească lumii că, ea e ceva mai mult decât alte persoane. Oricât ar încerca o astfel de persoană să fie

umilită, ea nu poate, căci e roabă și trebuie să asculte de stăpânul ei, care e mândria.

Ori căutați la un om stăpânit de iubirea de bani. El e în stare să-și vândă sufletul, să facă tot felul de fărâdelegi, numai să aibă mai mulți arginți. El va minți, va înșela, va fura, va face tot felul de strâmbătăți pentru mamona sa.

Vaporul scufundat

Se spune că pe coasta Americii de Sud s'a scufundat odată un vapor. În el erau foarte mulți bani în aur. Ca să salveze aurul, mai mulți oameni au mers cu niște vase, să le umple de bani. Dar căpitanul a dat poruncă aspră, ca fiecare om să se întoarcă și să meargă jos, căci vaporul se cufunda repede de tot. După ce plecaseră toți, un marinar a văzut, în fugă, un om șezând pe aur și încercând să ia cât mai mult cu el. I-a strigat să plece, căci nu are decât vreo câteva secunde până e pierdut. A strigat însă în zadar. Iubirea de bani l-a ținut pe om acolo și l-a dus în fundul mării. Câți oameni se pierd pe aceeași cale. Banul îi duce în fundul iadului. Ei nu sunt liberi. Sunt robii mamonei. Toate acestea dovedesc ce a spus Isus: „Cel ce trăiește în păcat, este rob al păcatului!”

Dar Domnul mai spune ceva: „Dacă Fiul vă va face liberi, veți fi liberi în adevăr.”

Domnul Isus Hristos îți poate da libertatea sufletească. El și numai El poate alunga pe tiranul iadului, care îți stăpânește sufletul. Dar El poate. Nu există păcat sau patimă de care El să nu te poată elibera.

Criminalul din Japonia

În Japonia a trăit nu de mult un ucigaș, care era cunoscut ca cel mai mare criminal al Asiei. Avea o plăcere nebună în a omorî. Nu există în el nicio milă și nicio teamă. Cum nu-i convenea de cineva, îl omora. Chiar și fața i se schimbă, încât părea mai mult o fiară decât un om. A fost prins și dus la judecată. Când au auzit căte ucideri a fă-

(Continuare în pag. 5)

„Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea”. Prov. 19:17.

CE CERE DUMNEZEU

Mica 6,8.

Un tată cere fiilor săi ca să-l asculte. Copilul care nu ascultă de tată, va fi dojenit de părintele său și nu va fi răsplătit cu bine. Noi suntem copii ai aceluiaș Tată. El nu cere dela noi altceva, decât să-I fim supuși și vom fi răsplătiți cu bine.

Ce cere Dumnezeu dela om?

Să facă dreptatea. Nu este mai moral, mai sfânt ca atunci când omul face dreptate. Să faci dreptate semenului tău care de multeori este copleșit de nedreptate. Profetul spune: „**Invățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea... Dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată.**”

Poporul credea că Dumnezeu cere jertfe multe, să facă ceremonii după ritul legii lui Moise, dar acestea nu le foloseau la nimic, pentru că în viața lor de toate zilele săvârșeau nedreptatea, spuneau minciuni și înșelau. A sosit timpul, când trebuie întronată dreptatea, pentru orice om, căci aceasta o cere Dumnezeu și în zilele noastre. Orice om trebuie să vină mai aproape de Dumnezeu, căci fără de El nu putem face nimic.

Să iubească mila. Una din necesitățile umane este de a avea milă. Aceasta a arătat-o și Mântuitorul Isus în pilda cu Samarițeanul, când îl trimite pe acel tânăr să facă și el la fel. Nu ai milă? Nu poți aștepta milă. Indurarea lui Dumnezeu este pentru acei ce se îndură. „Cum se îndură un tată de copii săi, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El.” Omenirea suferindă, are lipsă de mângâierea noastră. Trebuie să avem milă de sufletele ei, să le mângâiem prin cuvântul Evangheliei. Unui orb care cerșea, i s'a zis „frate”, când era să fie ajutat de către un trecător și orbul a răspuns, că în viața lui n'a fost întâmpinat cu

acest cuvânt și mulțumindu-i zise, că acesta face pentru el mai mult ca banul. Lumea aceasta are lipsă de mila noastră nu numai materială, ci și sufletească.

Să umble smerit cu Dumnezeu. Nu este ceva mai nobil pentru ființa umană, decât să se smerească înaintea Celui Prea Înalt. Înaintea lui Dumnezeu să umble fără mândria deșartă a acestei vieții și să recunoască bine că nu este decât o suflare și o bucată de țărână. În felul acesta fiecare să respecte numele lui Dumnezeu, ca cel mai de valoare tezaur de pe pământ și în cer. Căci oricine ar fi, omul nu poate exista decât prin puterea supranaturală a lui Dumnezeu. Pronunță numele Lui cu cel mai mare respect și nu la fiecare cuvânt al tău. Nu-L întrebuința la înjurăturile tale, căci te faci vinovat de luarea în deșert a numelui Lui și El nu va

lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui.

Să-L respectăm cu faptul de a merge la casa Lui. Nu numai în zilele mari ale anului, ci în zilele care Duminică și peste săptămână. Să-L respectăm în Casa Lui (Ecl. 5, 1—4), meditănd cu cea mai mare umilință pe Dumnezeu nostru.

Acestea lipseau poporului pe vremea profetului Mica și Dumnezeu le cerea cu insistență dela ei. Și în zilele noastre se cere mai mult ca oricând să facem dreptatea, să iubim mila și să umblăm cu smerenie înaintea lui Dumnezeu. Acestea când le vom pune în practică în viața noastră de toate zilele, binecuvântarea lui Dumnezeu va fi revărsată peste noi.

de Vicaș Teodor

Cuțoara cu întrebări

Întrebarea Nr. 6.

Se poate da o dată aproximativă de creerea lumii?

S'a discutat mult despre aceasta, fără să se fi obținut vreo siguranță despre data aproximativă a creațiunii. Notele ce se găsesc pe marginea unor Biblii, în special în traducerea autorizată engleză a regelui Iacob, sunt lucrarea unui oarecare episcop Ussher, care a trăit la 1580—1656. Luând anul întâi al erei creștine ca punct de plecare, el urcă cursul evenimentelor atât de departe, cât îi permisera documentele istorice existente; el ajunsese astfel la anul 4000 înainte de Hristos; apoi din lipsă de materie primă, adică inscripțiuni sau povestiri demne de toată încrederea, trebui să se oprească. Dedându-se acestor cercetări cronologice, Ussher voia să-și facă mai întâi de toate o idee exactă de timpul care separa marile fapte istorice; el n'a pretins niciodată să fi ajuns la momentul creațiunii. Scrierile ebraice nu spun nicăieri: că lumea ar fi creată în anul 4000 înainte de era creștină. Prima linie al primului verset din primul capitol al Facerii stabilește foarte clar că „la început”, Dumnezeu creia cerurile și pământul. Moise, cu toate acestea a fost crescut la curtea Egiptului; instruit în toată știința egiptenilor, el cunoștea profund toată civilizație lor, care la epoca aceea

era deja veche. Dar alte împărății și alte civilizații au existat înaintea Egiptului imperiile babilonian, fenician, chaldeean al căror nume evocă această antichitate îndepărtată, care formează cea parte istoriei lumii, ce încă nu a fost scrisă. În veacul trecut, pământul a dat arheologilor unele din aceste versete și savanții au făcut descoperiri foarte interesante care au permis să se reconstituie o perioadă de cel puțin 2000 ani mai veche decât aceea, la care s'a oprit Ussher. Noi nu suntem însă cu aceasta mai înaintea, căci noi nu cunoaștem câți ani ne separă de creațiune! Geologii ne spun că, pământul a existat cu milioane de ani înainte de a apare omul pe scena acestei lumi. Este interesant să remarcăm că Evanghelia după Ioan începe prin aceleași cuvinte ca Faceria: „La început Care e acest început? Nu e straniu de noua dispensațiune, ca și cea veche, să ne aduce nicio lumină asupra acestui subiect? Trebuie să concludem că data creerii întrece cu mult toate calculurile omenești? Orice calcul nu poate avea pretenția că a nimerit această dată. Creația rămâne așa cum o spune Biblia „la început.” Orice altceva e o simplă cercare fără sorți de izbândă.

„Cine își păzește gura și limba, își scutește sufletul de necazuri”. Prov. 21:23.

PRINTRE RĂTĂCIRILE ZILEI

ASTROLOGIA

Secolul nostru, care trece drept așa de luminat, pierde din ce în ce mai mult adevărata lumină a Evangheliei, pentru ca să se rătăcească în întunerecul superstiției sub toate formele.

Mai mult ca oricând, puterile oculte sunt la lucru, ceace de altfel nu e decât un semn al timpurilor în care trăim.

Una dintre formele cele mai subtile ale ocultismului, este știința așa zisă „Astrologia”, elaborând horoscoape destinate să călăuzească pe adepții săi în viață. O așa zisă influență a stelelor pretinde să călăuzească evenimentele viitoare. La nașterea sa, un copil poate să fie pus sub influența unei stele, după starea cerului și așa mai departe. Ca și când astre nevinovate, create de Dumnezeu, e drept, ar fi putut să determine în orice soarta omului aici jos a bițiilor „vierni ai pământului”, care suntem noi.

Cu toate acestea, această știință himerică nu e nouă. Oamenii au practicat-o în toate timpurile. Născută în Chaldea, astrologia trecu apoi în Egipt, de aici în Grecia, apoi în Italia și în tot apusul Europei. E penibil să cugeti că oameni celebri ca Tacit, Galieu, Sf. Toma, d'Aquin, Kleber și mulți alții să se fi ocupat cu ea. Fiecare print din vechime avea un astrolog la curtea sa. Nu se naștea niciun personaj de mare importanță, fără ca să se cheme un astrolog și să facă horoscopul.

Dar către mijlocul secolului 17-lea, această superstiție absurdă dispăruse. După marele război ea a apărut și jurnalele, revistele și oamenii, care se ocupă cu astrologia, ating, în unele țări, un număr considerabil. Ea e o industrie, care înfloreste, în ciuda crizei economice. Dar nici o statistică nu ne va putea spune câte persoane sunt victime ale acestor șarlatanii, în serviciul Diavolului, tatăl minciunii.

Pierzând credința în Dumnezeu, omul devine prada puterilor întunecate, a necredinței și a superstiției, care merg totdeauna laolaltă. El devine victima acestui spirit de fatalitate și materialism, care nu pot decât să depăr-

teze de Dumnezeu și să tulbure inima.

Căci omul nu e o ființă cu total independentă. Dacă el nu trăiește aproape de Dumnezeu, Creatorul său, el cade sub tutela Diavolului, inamicul său. Și acesta, ca un dibaci meșter, nu duce lipsă de instrumente alese printre oameni, pe care a știut să-i subjuge, pentru ca să lucreze pentru el. El îi face să câștige bani, mulți bani, căci stabilirea unui bun horoscop e scump. Nu e vorba decât de a cunoaște viitorul și să fii călăuzit în această lume.

Ceace e mai înfricător, e că multe persoane, așa numiți creștini se lasă prinși de ofertele acestor șarlatani, care doresc mai mult banul lor! Dacă am putea arunca o privire în toate aceste lucruri absurde, acolo unde Satan, prin ajutorul spiritiștilor, magicienilor de tot felul și a modernilor astrologi lucrează la pierderea adevăraților creștini de lume, am fi speriați cu desăvârșire.

Mai înțelegem, ca păgânii să practice astfel de lucruri superstițioase, dar ca creștinii care posedă adevărul Biblic să o facă, asta întrece închipuirea noastră. Ce pot oare să facă aștrii pen-

tru ca să ușureze suferințele și relele, care copleșesc omenirea noastră decăzută?

Experiențele astrologilor nu sunt ele din contră, manifestățiunile spirituale ale lui „Satan deghizat în inger de lumină”, cum îl numește Scriptura?

Credinciosul, care se teme de Dumnezeu și cunoaște Cuvântul Său, e destul de lămurit asupra viitorului său și al bieteii lumi. El nu are nimic de a face cu o știință himerică, care ar eși să-l rătăcească din calea dreaptă și să-i răpească pacea. El știe că el trebuie să vegheze și să se roage și „artificiile” Printului lumii acesteia nu vor putea să-l întrecă dela Adevărul, pe care Dumnezeu i l-a descoperit în Cuvântul Său.

Prin timpii cei mai îndepărtați, ghicitorii, magii, spiritiștii și toți cei ce într'un chip sau altul sunt în legătură cu puterile minciunii, au fost în abominațiune lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, cetitorii creștini, nu vă atingeți de ceace este necurat! Meditați cuvântul apostolului: „Fiți sobri, veghiați; adversarul vostru Diavolul, ca un leu răcnind, dă târcoale în jurul vostru, căutând pe cine să poată sfășia!”

de D. S.

Libertatea sufletului

(Urmare din pag. 3-a)

cut, și când au privit la el, judecătorii n'au stat mult pe gânduri, ci l-au condamnat îndată la moarte. El urla și scrâșnea din dinți încât ți se părea că e gata să distrugă pe toată lumea.

O misionară a încercat să se apropie de el și cu mare greutate, l-a convins să citească Noul Testament. Când el a cetit despre suferințele lui Isus Hristos și mai ales când a ajuns la rugăciunea Sa pentru cei ce îl pironneau pe cruce: „Tată, iartă-le, căci ei nu știu ce fac,” atunci inima criminalului s'a înmuiat. Lăcrimi au început să curgă din ochii lui și el a căzut pe genunchi să se roage. Și-a predat inima lui Isus.

Îndată Hristos i-a rupt lanțurile și l-a făcut liber. Tot dorul

după păcat a pierit. Inima lui s'a umplut de bunătați și de iubire față de toți oamenii. În Isus el a găsit o libertate lăuntrică deplină.

Iubitul meu ascultător! Ești tu liber de păcat? A rupt Isus legăturile păcatelor tale? Nu există niciun păcat, care să stăpânească sufletul tău? Cercetează-ți bine inima și vei găsi că nu ești așa de liber, cum ai crezut. Ceva păcat ascuns e acolo în adâncul sufletului care te ține rob al lui.

Vino astăzi în rugăciune la Domnul Isus, vino la Eliberatorul tău. După cum Moise a scos pe poporul de sub robia lui Faraon, tot așa Isus te va scoate și pe tine din sclăvia păcatului la libertatea fiilor lui Dumnezeu.

de Ioan Cocuf

„Bine este să nădăjduști și să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”, Plâng. Ier. 3:26.

Literatura Vechiului Testament

În acest articol vom căuta să arătăm cărțile Vechiului Testament ca literatură. În acest scop vom căuta să cunoaștem următoarele lucruri:

1. **Importanța.** E bine ca noi să studiem Biblia și chiar și Vechiul Testament ca pe o carte istorică, de morală sau de etnică, ca o carte de doctrină sau ca o carte de inspirație. Dar tot așa e bine să citim Vechiul Testament și ca o carte de literatură. În Vechiul Testament avem diferite feluri de literatură. Studiul literar al bibliei e adresa de cea mai mare importanță.

2. **Greutăți ce le vom întâlni.** În studiul cărților Vechiului Testament ca literatură, ni se ridică în cale două mari dificultăți.

Primul e împărțirea pe capitole și versete. Deasemeni editarea Bibliei în formă de proză formează o oarecare greutate cercetătorului literar al Vechiului Testament. Noi știm că întotdeauna o operă literară întotdeauna e mai frumoasă și mai plină de farmec în limba în care a fost scrisă. Cu atât mai mult o poezie prin traduceri își pierde din farmec și frumusețe. Tot așa e și cu Biblia. În anumite traduceri tot ce vrea ca să spună e foarte greu de înțeles, fiindcă e o traducere foarte grea.

O altă greutate în studierea Vechiului Testament ca literatură e că toate formele literare sunt amestecate laolaltă. Proza are pe ici și colo și poezie, istoria are povestire personală, dramă, și lirismul sunt toate la un loc în aceeași scriere. Noi avem în prezent cărți multe forme de același autor, dar poezia e separat de proză, drama de istorie, etc., dar în Vechiul Testament toate formele de literatură se găsesc împreună.

3. **Clasificarea.** Noi putem clasifica ce găsim în Vechiul Testament în șase clase după cum urmează:

Întâi și în cea mai mare parte ocupă loc **partea istorică**. În cărțile sale noi descoperim istoria veche a lumii și istoria cu mii de ani înaintea de a ne rămâne urme sigure. Partea istorică poate și ea la rândul ei fi împărțită în

mai multe clase. Astfel vom avea **istoria primitivă**, în cartea Genezei. După aceasta avem **istoria constituțională**, asupra instituirii legii și e cuprinsă în cărțile Exodului, Leviticul și Numerii. Apoi urmează **istoria națională**. Aceasta e cuprinsă în cărțile lui Iosua, Judecători, Samuil, I și II. Impărați, și Ezra. Cu toate că în aceste cărți și multe alte povestiri biografice ca istorie, dar totuși aceste povestiri fac parte din istoria națională. După aceasta urmează **istoria ecleziastică**, adică religioasă. Ea e cuprinsă în cărțile celor II Cronici.

După partea istorică, în al doilea rând vine ca formă literară din Vechiul Testament **povestirea personală**. Astfel de istorii sunt ale lui Iosif, Balaam, Rut, David, Ilie, Elisei, Iona și Estera. Aceste nu fac parte din istoria națională, ci sunt povestiri personale și individuale. Aceste povestiri fac parte din ceace se numeste în limba literară „**epică prozică**.” O epică este o lucrare literară de povestire, dar aranjată în poezie, iar acele din Biblie sunt povestiri identice, dar sunt în loc de poezii în proză.

Apoi urmează în al treilea rând **partea poetică**. Această parte s'a pierdut însă cu traducerea. În original ea este în poezie. Poezia noastră însă se deosebește foarte mult de cea ebraică din timpurile îndepărtate. Dar ca și celelalte națiuni literare și partea poetică poate fi împărțită în mai multe părți.

Așa de pildă avem „**odele**”. În această categorie e cântarea lui Miriam (Exod. 15) a Deborei (Jud. 5) și cartea Plângerilor. Cartea Plângerilor în original, în aranjamentul ei poetic, e de o frumusețe, căci fiecare rând începe cu o literă. Apoi avem **poemile lirice**, în care intră cântările de emoție și sentimentalism, cum sunt o mare parte din Psalmi. După aceasta avem **poemile dramatice**. În această categorie intră cartea lui Iov și Cântarea Cântărilor.

În al patrulea rând, urmează **oratoria**. Această formă literară era foarte dezvoltată în popoare orientale. Cuvântările sau discursurile sunt uneori în proză, altele ori în poezie. Așa avem cuvântările din Iov, cuvântarea de rugăciune a lui Solomon, cartea Proverbelor, aproape întregă cartea de Deuteronomului, multe părți din profeții, etc.

În al cincilea rând urmează **partea filosofică**. În această parte intră cartea Proverbelor și Eclesiastul.

Și dacă vom mai merge vom avea și partea a șasea, **partea profetică**. Această parte e ceva distinctă în Biblie. Ea nu poate fi găsită nicăiri în altă literatură. Cuvântul „profet” înseamnă „vorbitor pentru” și întotdeauna profetii au fost oamenii cari au vorbit în locul Domnului, fie despre trecut, prezent sau viitor. Și scrierile profetice pot fi la rândul împărțite în mai multe părți. Astfel, avem **cuvântările profetice**, apoi **profeția lirică**, cum e de pildă Zefania, după aceasta **profeția simbolică** întrebuintată mai mult de Ieremia și de Ezechiel, vine apoi **profeția vizionară**, unde se scrie de viziunile lui Isaia, Ieremia, Ezechiel și alții, pe lângă acestea mai e **profeția parabolică**, cum e cea din Isaia 5 cu via, etc. Mai avem apoi **profeția d'n dialog**, unde Dumnezeu vorbește cu omul, ori între profet și popor, cum e cartea lui Malachi.

Cam așa pot fi împărțite cărțile Vechiului Testament pentru un studiu literar. E minunat un astfel de studiu, el ne ajută mai bine să cunoaștem cuvintele și planul Domnului. Dar e mult mai minunat când citim Biblia, nu ca pe o carte de literatură, ci ca pe o carte a Tatălui adresată nouă copiilor.

„Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. Luca 22:40.

PĂCATUL NEPĂSĂRII

de CURE SIMION, predicator

Încă din timpuri foarte vechi unii dintre gânditorii mari ai lumii credincioase, și-au dat seama că, răul în lume nu se datorește numai decât păcatelor mari, ci în foarte multe rânduri și cazuri, se datorește unor greșeli mici și neînsemnate. Solomon atinge ideea când spune: „Prindeți-ne vulpile cele mici.” Domnul Isus scoate multe păcate la suprafață, care până atunci nu erau socotite ca păcate. Dacă biserica primitivă a avut unele nemulțumiri, ele n'au fost pe chestia păcatelor mari (așa numite), ci pe chestia celor mici.

Timpul nostru își are oamenii lui, cari au venit la Isus din o lume rea. Ei s'au pocăit de păcate mari de furturi, crime, beții, etc., crezând că ar fi deajuns. Ar fi bine să ne întrebăm dacă oare Dumnezeu măsoară păcatele cu măsura noastră și dacă El face deosebire între păcate mari și mici. Atunci am obține rezultate uimitoare, aflând că păcatul este ca microbul de boală cu cât e mai mic, e în număr mai mare și roade mai mult și mai adânc.

Tânărul Timotei avea o creștere bună și o purtare model. Pavel îl avertizează, însă să se ferească nu de crime și beții, furturi și altele, ci de păcate mici ca: basme, certuri, flecării și poftele tinereții. Analizând acest sfat a lui Pavel putem extrage, că, tânărul său discipol nu le avea dar el îl înștiințează. Astfel mintea cetitorului atent se oprește asupra unor cuvinte a bătrânului, unde parcă nu mai sfătuește, ci ordonă. Aceste cuvinte sunt: „**Nu sta nepăsător**” (I Timotei 4:14).

Care ar fi rezultatul acestui ordin părintesc? Care e concluzia? Nu poate fi alta decât **că nepăsarea este un păcat!** Cu deosebire de celelalte păcate el nu face gălăgie ca beția și cearta, nu slăbește deodată încrederea ca minciuna. Din cauza lui nu vei sta în spital, sau să fi arătat cu degetul. Ravagiile lui însă sunt cele mai grave. Bogatul din iad nu a ajuns acolo pentru sgârbenie cum cred unii. Sgârbenii nu trăiesc cum a trăit el, ci el a fost nepăsător. Așa că, multe lucruri și datorii pe care le avem, nu le

facem, nu din cauza neputinței, ci din cauza că suferim de grozavul păcat al nepăsării.

Pe nesimțite ne putem trezi **nepăsători față de mântuire.**

Din zilele lui Noe și până va ține timpul harului, Evanghelia (vestea bună a lui Dumnezeu) strigă neîncetat: „Veniți, întoarceți-vă, opriți-vă, împăcați-vă”. Strigătele au rămas însă seci și fără rezultate dorite de Dumnezeu. Lumea merge din rău în mai rău. Creștinismul devine sec și rece, dacă nu se va trezi să lupte contra acestui păcat. Deci cel mai mare bine, pe care l-ar putea face unui suflet pe pământ, fie el oricum și oricine, e acela de a-l convinge de pericolul ce-l așteaptă în caz că, neglijează mântuirea, cel mai mare dar, pe care l-a dat Dumnezeu lumii. Așa a înțeles Ap. Pavel, când pune întrebarea: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evr. 2:3). Cum stai tu fata de mântuire?

Biserica din Pergam n'a stat nepăsătoare în ce privește mântuirea, dar a avut o altă slăbiciune pentru care Dumnezeu îi spune: „**Am ceva împotriva ta.**”

Aceasta pe motivul că suferea de o altă nepăsare așa numită, nepăsare pentru alții, adică, **nepăsător față de păcatele altora.**

Noul Testament spune despre Lot că își chinuia sufletul în mijlocul celor necredincioși. De ce aceasta? Pentru că așa trebuie să fie un suflet, care e prieten cu Isus. Dacă cineva spune că, a primit pe Isus și stă liniștit atunci când cei din jurul lui sunt chinuți de diferite păcate, ne îndoim de el și de mântuirea lui.

Alții fac declarații de prietenie și iubire față de prietenii lor, dar nu se apucă să-și desfacă de diferite apucături rele, pe motiv că ar cauza pierderea prieteniei. Ne îndoim de asemenea declarații și prietenii. Dacă, copii pe care îi avem nu-i pregătim pentru cer, e întrebare dacă noi vom intra în el. Isus a plâns pentru păcatele lumii, Moise și Ilie preferă mai bine să moară și să fie ei pedepsiți și chiar sters din cartea vieții pentru ca să fie poporul iertat de Dumnezeu.

Nepăsarea față de lucrul Evangheliei

este la fel un păcat, care duce la ruină. Jugul și sarcina lui Hristos apasă asupra unora așa de mult, în timp ce alții stau nepăsători. Pentru unii predicarea și progresul Evangheliei nu e o problemă principală. Câți sunt că nu se pot bucura de întoarcerea unui suflet la Isus, și nici nu plâng atunci, când vreunul s'a depărtat de El. Sunt mulți cari se ascămână cu lucrătorul cu ziua în aceeașă privință. La ei să treacă ziua, că, are stăpânul folos de munca lui nu importă; să vie seara. Auzi mereu pe unii făcând uz de cuvintele: „Eu una știu, că am fost mort și acum sunt viu.” Iar mai departe nu știu, nu vreau, nu mă privește. Alții sunt ca lucrătorul cu acordul, ei muncesc ca pentru ei, ei vreau nu să vie soara, ci să termine lucrul de dragul stăpânului lor.

Mai putem fi apoi

nepăsători de darul care este în noi.

Filosoful Socrate (500 N. H.) a spus cuvintele: „Cunoaște-te pe tine însuși.” Aceste cuvinte ar putea fi explicate de poetul amintit de Pavel athenienilor, unde zice: „Suntem din neamul lui”, adică din Dumnezeu.

În noi, în fiecare, sunt înmagazinate comori dumnezeiești și atunci, când le vom cunoaște, le vom putea împărtăși și altora. Avem talente deosebite și trebuie deci să fim și în misiuni și ocupații deosebite. Sunt lucruri pe care ingerii nu le pot face și ele cad în sarcina noastră. În cazul de față am comite un păcat grav, când nu am servit cauza Domnului cu ceea ce avem și suntem. Cunoaște-te deci pe tine, darurile tale și nu le îngropa. „**Nu sta nepăsător.**”

Frate creștin! Fă-ți un mic control personal și vezi nu suferi cumva de acest păcat distrugător? Cum ai răspuns chemării lui Hristos? Ce faci pentru salvarea lumii? Acolo în ea ai prieteni frați, surori, copii cărora le-ai declarat iubire.

Ce progres are Evanghelia prin

(Continuare în pag. 9)

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi. Psalmul 1:1.

O CANDELĂ FRUMOASĂ

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.”

Ps. 119, 105.

În lume sunt multe lucruri bune și toate au de scop să dea lumină. Și în această privință numele de lampă sau candelă dat Bibliei se pare foarte potrivit. Ea într'adevăr este o candelă folosită întotdeauna, ca să ne dea lumină în multe lucruri și împrejurări diferite.

1. Biblia este **o candelă în vijele**. Natural tu trebuie să ai o candelă făcută în așa fel, ca tu s'o poți purta pe timp de furtună și totuși vântul să n'o poată stinge. Da, Biblia este o astfel de candelă, pe care Satana și oamenii săi din toate veacurile au căutat s'o stingă... Totuși ea strălucește în furtuna de azi, mai luminos ca oricând.

2. Biblia este **o candelă de coastă — far**. Pe coastele mărilor ici și colea sunt așezate faruri. Într-oținerea lor costă bani, și milioane de lei se cheltuiesc cu aceste faruri ca să lumineze în zilele cu ceață și noaptea. Dar ele salvează averi de milioane de la înec și mii de vieți de la moarte. Cuvântul lui Dumnezeu este un far. El arată oamenilor adevărata cale și-i scapă de la moarte.

3. Biblia este **o candelă de alarmă**. Cred că toți am văzut lumină, lămpi de alarmă. Sunt lămpi cu lumina roșie! Ele sunt semnale de alarmă, de pericol. Ea poruncește și te oprești pe loc. Biblia are de scop ca și o lampă roșie de alarmă, să oprească pe mulți pe loc, arătându-le primejlia spre care aleargă. Când oamenii trăiesc o viață lumească, fără Dumnezeu, semnalul de alarmă al Bibliei anunță: „Plata păcatului este moartea!”

4. Biblia este **candela neputinciosului**. În deosebi când oamenii sunt bolnavi, ei doresc lumină, toată noaptea. Ei nu voesc să ră-

mână părăsiți în întuneric. Întocmai în așa fel, Biblia este lumina tuturor acelor, cari sunt slabi și bolnavi în trup și în suflet. Ce cuvinte mângâietoare cuprinde această carte: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic.” „Nu te teme.” Da, frumoasă și binecuvântată candelă neputinciosului este Cuvântul lui Dumnezeu.

5. Biblia este **o candelă a lucrătorului**. Asemenea lămpi de mineri, care îi dă posibilitatea să lucreze chiar în cel mai mare in-

tunerec, tot așa Biblia luminează pentru lucrătorii lui Dumnezeu. Ea este în același timp o mână pentru lucru și o lumină pentru lucru.

6. Biblia este **o candelă a cătorului**. „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” După cum om bătrân își ia o lampă, ca să lumineze calea spre locuința sa, tot așa Biblia este o candelă, care ne conduce spre casa, cea veșnică.

CALENDARUL SI CEASORNICUL BIBLIEI

Mii de ani

Niciodată n'a trăit un om atât de mult. Cea mai înaintată vârstă a omului a fost 969 de ani. Însă „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani”. (2 Petru 3:8). Un om dacă trăiește

Ani mulți,

să se bucure, în toți ani aceștia, și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric” (Eclesiast II. 8). Căci s'ar putea spune despre el ca odinioară despre Hanania: „Vei muri chiar în

Anul acesta

(Jeremia 28. 16). Leacul este aici, de aceea ascultă strigătul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! (Ioan 1. 29) „Nu te fâli cu ziua de

Măine,

căci nu știi ce poate aduce o zi (Proverbe 27. 1). Pentru sute de persoane această zi va fi cea din urmă. Dumnezeu va spune multora ca bogatului:

În noaptea aceasta

ți se va cere înapoi sufletul (Luca 12. 20). Bogatul se bizuia pe averea lui mare și dorea să trăiască mulți ani, dar în realitate, nu mai avea de trăit decât câte-

va clipe. Adu-ți aminte că e scris în Biblie:

Astăzi,

dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, (Evrei 3, 7). Căci un om care se împotrivesc tuturor muștrărilor, va fi zdrobit deodată și fără leac (Proverbe 29, 1).

Vine ceasul

și acum a și venit, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-L vor ascultat vor învia (Ioan 5. 25). Pentru nu vrei să crezi în Domnul Isus și să fii izbăvit? Alege viața cea iată:

Acum

este vremea potrivită, iată acum este ziua mântuirii (II Corinteni 6. 2). Acum ți se dăruie o mântuire deplină, slobodă, veșnică în Isus Hristos. Primește și vei fi mântuit pentru veșnicie.

Dela depozitul de literatură

Comenzile făcute suferă întârziere din pricina, că cărțile de cântări nu sunt terminate. Aba pe 15 Iulie, de va fi cu voia Domnului.

Cărți de poezii la depozit, nu avem cât mărgăritarele lincetului. Pe toată sperăm să avem o carte de poezii în meară, cu vreo 200 de poezii.

„Frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească, priviți la Isus”. Evr. 3:1.

e vorbă cu sincerii

Calea îngustă

Calea credinței în urma Domnului Isus a fost și e arătată de Biblie ca o cale îngustă. Și cred că voi înțelegeți imediat ce vrea să spună aceste vorbe. Cuvântul „îngustă” trebuie să vă spună foarte multe lucruri. El trebuie să vă spună că un credincios trebuie să renunțe la foarte multe lucruri, că în urma lui Isus ești lipsit de unele lucruri de cari în altă parte ai avea în belșug.

Dar acest lucru e ceva natural. Toate lucrurile au la început ceva greu. De pildă un tânăr merge să învețe meserie, sau merge la școală să învețe carte. Ei renunță la libertate, la multă distracție, la prietenii la satul lor drag, cu atâtea amintiri frumoase. Dar ei în urma acestor renunțări vor avea parte de un viitor frumos și bun. Ceice își pierd tinerețea nefăcând nimic, și având toată libertatea ajung la sărăcie, la sărăcie și rușine. Deci și aici calea îngustă duce la o viață mai bună.

Scumpi tineri, obișnuiți-vă că la alții le este permis să bea orice și oricând, vouă însă nu, la alții le este permis să meargă în orice loc, vouă însă nu, la alții le este permis să vorbească orice vorbe, vouă însă nu, la alții le este permis să se distreze cu orice, vouă însă nu, alții pot face orice, voi însă nu. Drumul pe care mergeți voi este drumul îngust. Acesta e drumul renunțărilor, drumul însă care duce la o viață veșnică, fericită și bincuvântată. Pe acest drum au mers toți oamenii Domnului cari astăzi sunt în cer, pe aici au mers sfinții, pe aici a mers Domnul. Sădiți-vă aceste gânduri în mintea și inima voastră și lăsați ca din ele să răsară și să crească hotărâri și fapte. Urmați-L pe Domnul Isus pe acest drum și va fi ferice de voi.

Dacă în viața creștină e așa, acest lucru nu trebuie să te descurajeze. Din contră, fi mândru că poți înfrunta orice greutăți se ridică în calea ta. Calea îngustă cu cât se apropie mai mult de cer, cu atât devine mai minunată și mai frumoasă. Mergând printre spini și bruzi de pe această cale, auzi din ce în ce mai bine corurile din cer, corurile de sfinți

Succesul și izbânda în lucrul lui Dumnezeu nu depinde de talente sau calități. Adreseori slujbele în împărăția lui Dumnezeu au fost și sunt ocupate de simplii frați și surori.

De acei care au știut să se folosească de tot ce ei au avut. Cineva a zis următoare: „E o mică întrebare, câte și ce talente ai. Lucrul principal e ce faci tu cu ceia ce ai? Poate tu niciodată nu poți fi un mare predicator, un mare bogătaş, un mare cântăret, sau un mare învățator, dar dacă tu folosești totul ce ți sa dat, viața ta va fi fericită căci și-a ajuns ținta ei.

„Ce voi da eu?” E o lege naturală în împărăția lui Dumnezeu că fiecare sarcină mica ce noi o îndeplinim cu credincioșie, ne deschide calea la o mai mare sarcină. Căci „celui ce are i se va mai da.” zice Isus! Sunt o mulțime de școlari în școlile noastre duminicale, de cântăreți în corurile noastre care au sarcini mici și pentru acest fapt nu sunt destul de apreciați. Dar Dumnezeu care cunoaște toate lucrurile nu-i va uita pe ei. Și într-o frumoasă dimineață „a zilei de apoi” le va zice: „Bine serv bun!” Cât de minunat va fi atunci!

„Ce voi da eu?” Să privim, acum la omul care refuză să dea ceva. Pedepsa e mare asupra aceluia care „ocolesc” și se retrag dela orice serviciu în împărăția lui Dumnezeu fie, în școala Duminicală, tineret, cor, etc. În viața noastră adeseori întâlnim oameni de felul aceasta. Care deși sunt înzestrați cu destule capacități, totuși, întotdeauna refuză contribuția lor la zidirea împărăției lui Hristos pe pământ. Poate o fac din neștiință! Nu știu. Știu însă că în aceiași dimineață a „zilei de apoi”. Judecătorul îi va întreba: „unde e talentul tău? Și cum l-ai folosit?” Desigur el va privi zâmbind în fața Domnului și va zice: „Stăpâne, fiindcă eu m'am văzut puțin „talentat”, fiindcă eu

cu melodiile cerești. Și atunci, ai vrea să șbori, zorești, ca mai repede să ajungi acolo unde e fericirea fără capăt. Doamne ajută Tu tuturor tinerilor Tăi să meargă pe această cale și să se bucure că sunt ai Tăi!

A. P.

CE VOI DA EU?

n'am putut face lucruri mari, eu am ascuns talentul meu, nu l-am folosit, eu l-am îngropat. O scurtă tăcere mormântală la aceste cuvinte de desvinovățire! Dar, răspunsul va veni iute și năprasnic: „Afară rob nevrednic și leneș.”

Ce grozăvie!

„Ce voi da eu?” Ridică ochii frate și privește câmpul care e alb acum, gata pentru seceriș. Privește și nu pierde ocazia de a jertfi viața lui Hristos, folosind-o spre gloria Lui — prin biserica și organizațiile ei.

„Ce voi da eu Domnului?” Întrebă tânărul. „Dă-mi inima ta” zice Domnul. Proverbe 32:29.

S. L.

Cuvinte înțelepte

Pe o pătră d'n Turda, acolo unde a fost ucis mișelește marele nostru Mihail Viteazul, s'au aflat săpate următoarele cuvinte înțelepte:

„Pacea naște bogăția, bogăția trufă, trufă disprețul, disprețul nedreptatea, nedreptatea războiul, războiul sărăcia, sărăcia smerenia, smerenia pacea.”

De câte ori s'au adăverit aceste cuvinte în cursul veacurilor?!

In urma apelului făcut de autorități de a sprijini pe răniți, eventual familiile eroilor, suntem gata și noi să dăm ajutor bănesc fraților cari se găsesc în asemenea nevoi. Deci rugăm pe frați a ne trimite adresa.

Răniți și familiile lor ne pot scrie direct.

O vorbă rea e o faptă rea și totdeauna sâmburele unei suferințe. Ia seamă. Nu te grăbi, viața-i destul de lungă pentru durere.

Vlahuță

PACATUL NEPĂSĂRII

(Urmare din pag. 7-a)

contribuția ta în casa ta, în biserica și centrul tău de activitate? Nu cumva ești nepăsător în această privință? Cunoaște-ți darurile! Măsoară-ți valoarea talentelor! Cunoaște-te pe tine și nu sta nepăsător!

„Vă feriți de poftele firii pământești, cari se răboesc cu sufletul”. I. Petru 2:11.

EXPERIENȚA CU ISUS

(Urmare din pagina 1-a)

cuvânt, care e foarte adânc în însemnătatea lui: „Tatăl Mă iubeste, pentru că Îmi dau viața pentru oile Mele.” Vă propun să vă gândiți ce mare e dragostea Tatălui pentru Isus, Păstorul nostru, și dacă El îl iubeste pentru că Isus își dă viața pentru oi, ce mare e dragostea Tatălui față de oi! Dar, deșteptați-vă, o sabie a lovit în Păstor! El a fost răpus, dar Tatăl L-a readus iarăși la viață. „Marele Păstor al turmei... sângele legământului nou și veșnic.”

Cum a ajuns El Păstorul nostru? **El ne-a găsit**, și tabloul de a căuta e dat foarte sugestiv în cartea lui Ezechiel.

„Așa spune Domnul Dumnezeu: Iată Eu voi veni și voi cerceta turma, Eu voi căuta turma. Eu voi elibera turma Mea, și o voi scoate din locurile rele, să să o duc la pășune bună.” (Ezechiel 34:11—15).

Acum priviți Psalmul 23. „Să le duc la o pășune bună” — spune Domnul. „El mă paște pe pășuni verzi” — spune credinciosul Său. Suflete, spune Domnului, Tu ești Păstorul meu, al meu, al meu!

„Da eu sunt al Său,

„Eu sunt ōul Său,

„El pentru mine se îngrijește

„Căci eu sunt al Său.

Această e o cântare de a noastră și ce minunat de adevărată.

Păstorul se îngrijește de noi. Se spune că Moody, marele evanghelist, într-o călătorie misionară a întâlnit pe câmp o turmă de oi. Curios Moody a întrebat pe păstor, dacă își cunoaște toate oile. Acesta a zâmbit și a răspuns: „Eu le cunosc pe toate și le cunosc și defectele lor.” Tot așa eu cred că Domnul Isus ne cunoaște toate defectele noastre. El știe dacă noi suntem schiopi, nu prea avem multă putere, avem nevoie de lumină, odihnă sau hrană. El știe ce avem și ce putem. Ne cunoaște talentele și El ni le poate desvolta.

Dar Păstorul nostru se îngrijește de noi, și ne păzește. Nu e de trebuință pentru noi să cunoaștem alt glas, decât vocea Domnului nostru. „**El nu cunoaște glasul străinilor**” — spune El despre oile Sale. Dacă cineva din voi încearcă să cunoască și să știe învățăturile greșite, că nu e învierea morților, că sufletul moare, că nu este rai și iad, etc., e omul care ascultă la glasul străinilor. Dacă însă voi cunoașteți glasul lui Isus, vă este îndeajuns, nu mai aveți nevoie să cunoașteți și alte glasuri. Un mare scriitor credincios și-a imaginat pe Domnul Isus că, fi apare în față. Impresia asta a fost atât de adâncă încât el a spus: „Între, de zece ori zece mii de oameni, cu L-ași cunoaște, și din gălăgie și tumultul universului, eu L-ași cunoaște glasul.” Credincioșii nu cunosc glasul străinilor, dar atunci, când Domnul vorbește, glasul Lui devine familiar lor, ridicându-se chiar deasupra întregii lumi.

Prezența păstorului e un lucru simplu, dar foarte însemnat și natural. Tot așa prezența lui Isus cu cei credincioși e foarte simplă, naturală și însemnată. Pentru mine e îndeajuns să știu că Domnul e Păstorul meu.

E interesant că acest Psalm nu este numai expresiunea inimii sfinților, ci e povestea uneia din zilele trăite ale unui credincios. Cece spune aici psalmistul, se potrivește exact cu cece spune Ioan în capitolul 10. Aici în primele șase versete avem un tablou de dimineața, apoi în următoarele patru versete, un tablou de după masă și în celelalte opt versete un tablou de seară. În Psalmul 23 avem un tablou al întregii zile trăite sub păstoria lui Isus.

Chiar Psalmul sugerează acest lucru, când spune: „Și bunătatea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele.” Asta înseamnă că ele mă vor însoți în fiecare zi așa, cum m'au însoțit astăzi. Și credinciosul continuă spunând: „Și voi locui în casa Domnului până la sfârșitul zilelor.” Iată unde vom ajunge practicând experiența prezenței lui Isus.

Întâi de toate vom avea o plină conștiință. Adică vom și vom spune imediat în zori, lei că „Domnul e Păstorul nostru, și nu ducem lipsă de nimic.” Și așa vom începe ziua și o vom sfârși cu ultimele cuvinte ale Psalmului, și astfel zilele legărilor de altele, vor forma întreaga noastră viață.

Apoi priviți iarăși că, vom avea o dimineață frumoasă în fiecare zi. El ne duce pe pășuni verzi la ape de odihnă. E o mare grădă, pe care o fac credincioșii azi că, imediat ei cum se scoală nu lasă pe Domnul să-i conducă ci o iau ei razna. Domnul și unde e câmpul și El acolo ne duce.

Priviți cum El ne conduce pe pășuni verzi, adică îndeștătorie. După pășune de dimineață noi intrăm în datoriile zilei. Activitatea ne cere încordare, și aduce oboseală, apoi El ne duce la isvoare cu ape de odihnă. Ce bine e că atunci, când ești obose și cu fruntea plină de sudoare, ars de sete, ajungi la un isvor răcoritor!

Asta înseamnă un repaus. Frații mei voi știți că în aceste vremuri de înfrustare și de sbucium un repaus, o clipă de odihnă minunată și binefăcătoare. Și e interesantă odihnă, lângă apă. Acolo e totul mai proaspăt, mai plăcut și mai plin de viață. Credeți-mă cea mai mare binecuvântare pentru unul zdrobit și obose și e o odihnă dulce. Și Domnul are pentru fiecare din noi acest lucru. „El îmi înviorează sufletul” — spune psalmistul. Ce mare nevoie avem noi acum de înviorearea Domnului!

Și atunci urmează progresul. „El mă duce pe cărări drepte.” Aceasta e primul cuvânt despre activitate în Psalm. „El mă duce” — adică îmi ia sarcina. E greu pentru noi să trecem pe cărările întortocheate, dar când El e înainte, noi îl putem cu ușurință urma. Aceasta e o mare învățătură pentru toți credincioșii. Calea pe care mergem după Isus, e calea cea mai dreaptă. Deci suflete al meu nu murmura, nu fi nemulțumit, lasă toate pe mâna Celui

(Continuare în pag. 11)

„Dacă îmi slujește cineva să Mă urmeze, și unde sunt Eu va fi și slujitorul Meu”. Ioan 12:26.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de 13 Iunie a. c. a avut loc înmormântarea sorei Petra Moșu din comuna Cărăstău, jud. Hunedoara. Serviciul de înmormântare a fost îndeplinit de fr. Rodovic, Teofil, Teodosiu Velor și Bădău Traian.

În biserică bapstă a șasea din București, str. Apele Minerale 42, a avut loc în ziua de 1 Iunie a. c. cununia religioasă a fr. Mangeac Ștefan cu sora Veronica Costruț. Serviciul a fost îndeplinit de fr. Broșcătan și Gr. Tăcălău. A cântat corul din loc.

În ziua de 21 Mai a. c. a început din viață fr. Moza Teodor din Cotiglet de 70 ani. Frațelul a fost un stâlp al acestei biserici. La înmormântare au luat parte, cunoscuții și toți cei ce-l iubeau și din satele din jur. Serviciul de înmormântare a fost îndeplinit de fr. Ioan Gligor, N. Dărăban, Ghița Florian, Hoduț Al. și Bot Vasile. A cântat corul din Gruling.

Frații din comuna Tășad, jud. Bihor, au avut o mare bucurie în ziua de 9 Iunie a. c. cu ocazia unei căsătorii în Biserică. Cunună a avut-o fratelul Teodor Petru cu sora Floare Avram. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Ioan Gligor.

Fratele orb, Băluț din Cugr, jud. Hunedoara, a petrecut o săptămână cu frații din biserică din Arad. Datorită aranjării unui program, fratele a putut lua parte la toate bisericile și vestii din cuvântul Domnului în câte o seară la fiecare biserică.

A doua zi de Rusali corul fraților din Beliu, jud. Bihor, au făcut o vizită fraților din comuna Răpsig, jud. Arad. Programul a fost condus de fr. Ochiș Ioan ajutat de fr. Lascu Alexandru. Bucurie în Domnul a fost alcătuit din activitatea tinerilor. S'a predat și piesa „Credința lui Titus”.

În biserică din Peștera, jud. Hunedoara, a fost o frumoasă serbare la care au luat parte mai mulți frați de pe Valea Jului. Au cântat corurile din Lonea, Peștera și Petroșani. Au predat din Cuv. Domnului fr. Ștefan Tudor, Teofil Coara și Ioan Rusu.

În biserică bapstă din Valea Lupului, jud. Hunedoara, s'a ținut o serbare și consfătuire frățească a bisericilor de pe Valea Lupului. Cu această ocazie s'a ales

ca lucrător fr. Băloiu Ioan și a fost ordonat de fr. Ioan Rusu și Roman Petru.

Dela alții

Un unca bapstă din Danemarea e fondată din anul 1865. În această țărișoară sunt 34 biserici cu 6.427, și au 39 predicatori pregătiți și 65 predicatori ajutoari și evangheliști. În Școala Duminică sunt 6.435 membri.

Secretarul general al bapstelor din toată lumea se află într-o călătorie misionară prin Suedia.

Dela 31 Martie la 4 Aprile a. c. a avut loc în Atlanta, conferința regională a predicatorilor laici. La această conferință toate problemele care se leagă de cauza sfântă au fost dezbătute de laici, (adică nu predicatori pregătiți pentru această slujbă) și toate predicile și evanghelizările au fost ținute de ei. Notăm că printre vorbitori au fost cei mai de seamă membri ai bisericilor bapstă. Printre

e au fost foarte mulți profesori universitari, medici și juriști.

Un misionar bapstă din Manciuria, Asia, arată că acolo avântul lucrării Evangheliei e într-o foarte mare creștere. El povestește că în localitatea Fălarchi au avut un botez cu optsprezece suflete, în Harbin douăzeci și una, în Chiamuze douăzeci și unu, în Lanshi unsprezece, în Haokang au fost botezate treisprezece. În localitatea Lanshi a fost în această primăvară inaugurarea noului local al bisericii. În orașelul Harbin a fost ales un nou misionar pe fr. Chia Ling-Feng, care a și fost ordonat.

Biserica bapstă din orașelul Harbin, Manciuria, Asia și-a ales noul pastor local în persoana fr. Tsai Juhe-Hau.

În provincia Shantung din Manciuria e una din cele mai mari mișcări religioase bapstă. Localurile bisericilor sunt neîncăptătoare și evanghelizările se țin sub cerul liber.

I M N

de **Tutl Șirlianul**

Tu cel mai sus de blânde stele

Stăpân în cer și pe pământ,

Ocroitor al vieții mele

Din leagăn până la mormânt

În veci să fii slăvit!

Pământul, cerul se supune

Și toate'n față-Ți se prostern,

Natura-Ți scutură cunune

Și jos la tronul Tău le-aștern

În veci să fii slăvit!!!

Ale naturii legi ascunse

Te, ascultă toate în tăcere

Și mii de taine nepătrunse

Cu ale lor adânci mistere

Șoptesc mărirea Ta

Prin frunze paserii etripesc,

Prin flori parfumul tău pătrunde;

Izvoare'n murmure șoptesc

Scăldate'n limpezte unde,

Mărirea Ta gând.

Deci Ție cel ce din veci

Susții cu mâna Ta pământul,

Mărit în veci de veci să-Ți fie

De-apurarea slăvit cuvântul:

„În veci să fii slăvit”!!!

Experiența cu Isus

(Urmare din pag. 10)

ce e înaintea ta. El știe pe unde merge, și știe pe unde să te poarte. Cărarea pe care El urmează, e dreaptă. Crede această credință și nu lăsa îndoiala și neîncrederea să te copleșească. Pe această cărare vei fi fericit și vei ajunge acolo, unde năzuiește sufletul tău.

Ascultătorul meu, viața de credincios al Domnului e minunată. Zi de zi se adaugă noi și tot mai minunate experiențe cu Isus. Viața noastră cu aceste experiențe e împodobită ca o coroană cu multe pietre scumpe. Și frumoasă și fericită e viața cu astfel de experiențe! Isus a făgăduit că, va fi cu noi, și în adevăr a trăit, a fost cu noi. Fiecare din credincioșii Lui poate să-ți mărturisească acest lucru. Ași vrea acum, scumpul meu, să am limbă de fier, să-ți spun în limbaj îngeresc aceste cuvinte, ca ele să fie cât mai bine înțelese de tine și atunci să vii la Dumnezeu. Să te arunci în brațul Lui, să crezi din toată inima ta în El, și El îți va fi păstorul tău, iar tu oala din turma Lui.

„În Impărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri”. Fapt. 14:22.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Instrumentul ciudat

O legendă spune despre un instrument ciudat care era atârnat pe peretele unui castel vechi. Nimeni, nici din cei ai casei, nici din cei din orașul acela nu știau să-l întrebuințeze. Coardele lui erau rupte și toate acoperite de praf, fiind lăsat în părăsire, ca un simplu obiect vechi dar prețios. Într-o zi sosi însă la castel un străin. Acesta fusese condus în sală, și în această sală pe perete era atârnat instrumentul ciudat. Străinul dăduse cu ochii de obiectul întunecat și negru. El, l-a luat jos, l-a șters de praf cu foarte multă grijă, apoi cu multă îngășie se apucă și repară coardele rupte și începu apoi să cânte. Coardele tăcute de atâta vreme scoteau acum niște sunete minunate, cari mulară în miele celor cari-l au ascultat. Străinul era vechiul stăpân al castelului care plecase și a răătăcit prin lume, iar în lipsa sa castelul a fost vândut cu instrumentul cu tot.

Aceasta e numai o legendă, totuși înțelesul e mare. În fiecare suflet uman atârână o harfă minunată, dar care e acoperită și ea de praf, cu coardele rupte, până când mâna Stăpânului nu o găsește. Ea este harfa sufletului tău, atârnată mută pe perete. Primeste-L pe Dumnezeu prin Isus în viața ta, în ființa ta și atunci din această harfă vor răsună cele mai minunate melodii.

Căutătorul de scoici

Un căutător de scoici slătea într-o zi pe țărmul oceanului căutând scoici. Deodată văzu prin apa cristalină, la mal, o scoică foarte frumoasă. „O, își zise el, această scoică este destul de bine păzită, așa că nu o voi mai pierde, până atunci însă să caut altă”. Și începu să caute alte scoici. Deodată a venit însă un val puternic, și mișcă scoica din loc, ducându-o în fundul oceanului. Acest lucru ni se poate întâmpla și nouă. Noi vedem de multe ori marele dar al Domnului mântuirea prin jertfa de pe cruce, totuși nu căutăm să o avem, ci ne apucăm de alte treburi, de alte afaceri și în timpul acesta pierdem mântuirea. „Astăzi dacă auzi cuvântul, nu-ți împietri inima la”.

Construcția din rămășiță

Se spune că pe un țărm foarte periculos, trăia un om care locuia într-o casă foarte ciudată, construită în înfrângime din rămășițele vapoarelor naufragate. Pardoseala era făcută din puntea unui vapor, bucătăria era făcută dintr-o veche galeră, iar pereții din cabine de vapor. Astfel toată casa era construită din rămășița unor lucruri bune.

Așa e și caracterul a mii și mii de suf-

lete nemântuite. O parte din caracterul este zidit din dumniei neglijate, altă parte din promisiuni neîndeplinite față de Dumnezeu, că L va servi și mărturisi, etc. În fiecare perete e o poruncă a Domnului călcată. O astfel de casă a nimii nu este trainică, și Dumnezeu o va arunca în foc. Dacă tu trăiești scump suflet într-o astfel de casă, e vremea cea mai potrivită să te muți. Începe imediat și clădește o altă clădire a caracterului tău, care să înfrunte toate furtunile.

Higiiena în religiile vechi

Orice om, oricât de curajos ar fi, oricâtă educație și cultură ar avea, totuși el nu poate face nimic, dacă nu are sănătate. De aceea noi trebuie să ne îngrijim sănătatea. Și aceasta o putem face foarte bine prin o îngrijire bună a corpului nostru. Numai prin măsurile de curățenie, ne putem întreține organismul nostru într-o stare de perfectă sănătate. Popoarele încă din vechime au înțeles acest lucru. Astfel Grecii antici și Romanii aveau o multă me de băi. Dar ce e mai mult că higiena era prevăzută în religie. De pildă, preoții egipteni după cum ne înțelegem din documentele istorice, erau obligați să facă în fiecare zi o baie. La Evrei și la Musulmani, era obligator ca înainte de rugăciune să se facă baie. Unii oameni măsoară civilizația unui popor după consumul apei și al săpunului.

Cheia rugăciunii

Cineva spunea că după cum fiecare casă are încu cloare, și nu poate fi deschisă numai cu cheia, tot așa noi putem deschide cerul cu cheia rugăciunii. Așa a făcut Ilie, și a reușit, așa a făcut Daniel, așa au făcut toți erod neoșii Domnului, cari au știut acest lucru. Așa putem face și noi, și atunci vom putea depune o mărturie tuturor oamenilor, spunându-le că în adevăr rugăciunea e o cheie, și e cheia chiar a cerului.

Cea mai bună avere

Un tânăr se întâlnește cu un fost profesor al său și printre alte discuții, tânărul spune profesorului că s'a căsătorit. Sper, spune profesorul, că ai știut să alegi. Tânărul răspunde vesel: Soția mea e o femeie foarte frumoasă. Profesorul scrie acum un zero. Soția mea e o femeie foarte bogată. Profesorul din nou scrie un zero. Soția mea e dintr'un neam mare, e cuminte, e harnică, e blândă, etc. La toate acestea profesorul nu scrie decât numai câte un zero. La urmă de tot tânărul adăugă, femeia mea e și o bună membră a bisericii lui Hristos. Acum profesorul scrie înaintea tuturor zerurilor numărul unu, dând astfel valoare tuturor zerurilor.

În adevăr, această calitate e cea mai mare valoare a unei ființe. Cine o are, aceasta e cel mai căștigat.

Puterea de a lumina

Un bec electric numai atunci are puterea de a lumina când prin anumite fire în legătură cu uzina electrică. El nu poate arde numai atunci când, prin aceste fire, capătă curentul electric. La fel și noi vom avea lumină în viața noastră numai atunci când vom avea o directă legătură cu Hristos. Cum luminează viața ta?

Vorbirea cu Dumnezeu

O fetiță mergând prima dată la școală, când a venit acasă a întrebat pe tatăl ei: „Tată, oare a murit Dumnezeu?” — „O, ne ți-a spus ție lucruri de astea?” — „Nu, întrebă tatăl ei. Fetița a spus că învățătorul le-a spus că oamenii cari se roagă vor vorbesc cu Dumnezeu. „Pe dumnezeu nu te-am văzut niciodată vorbind cu Dumnezeu, și de aceea am crezut că Dumnezeu a murit”. Tatăl rămase rușinat la cuvintele copilei.

Cum stai tu cu rugăciunea scump suflet? Ai încercat vreodată să te rogi? Îți bești tu mult elipele de rugăciune?

Ce este aurul?

O mare revistă creștină a pus celor lor săi întrebarea: „Ce este aurul?” Cel mai bun răspuns primea un premiu foarte frumos. Din toate răspunsurile, cel mai bun a fost următorul: „Aurul este un pașaport universal. Poți descuși cu el toate ușile și trece toate grăntele. Poți intra cu el oriunde, dar nu poți intra în raia. Poți cumpăra cu el orice, numai împărăția lui Dumnezeu nu. Mântuirea sufletului nu se poate cumpăra cu aur”.

Puiul de vultur

Se spune că, un vânător a prins un pui de vultur și îl creștea împreună cu găinile sale. Acesta se domesticea într-atât încât umbla și răcăia împreună cu ele prin gunoaie și se culca cu ele în cotec. Puiul de vultur își pierduse cu totul firea și de pasăre sburătoare prin înălțimi pline de soare și lumină.

Acest lucru se întâmplă și cu credincioșii cari se înrudesc cu lumea. Ei își pierd firea lor dumnezeiască, își pierd libertatea lor, devin robi ai păcatului, și se găsesc plăcerea în a răcăi prin gunoaiele păcatului. Ce stare tristă! Nu cumva și aceasta și starea ta?

Cești și răspândești

Farul Creștin